



V této knize příběh nevypráví jen jeden hlas.
Někdy se slova ujme maminka... a někdy zase děti.

Když uvidíš ikonku maminky, poslouvej, co vypráví ona.
Když se objeví ikonka dětí, příběh pokračuje jejich očima.

Každý vidí svět trochu jinak...

MARTINA MACHÁČOVÁ

ŠKOLNÍ BESTIÁŘ

ILUSTRACE DENISA VÁŇOVÁ

Bertíkovi

MÉ DĚTI JSOU V TOM NEVINNĚ

Mé dvě děti, třeták Adam a prvňáčka Magdalénka, školu zrovna nemusí. Hlásí mi to každý den ráno, kdybych náhodou zapomněla. Naštěstí mě problémy s pamětí zatím ještě netrápí.



Ne tak jako Adámka.

Hned se začátkem září se totiž ukázalo, že Adama paměť zrazuje častěji, než bych čekala. Tedy ve srovnání s jeho prvními dvěma školními léty. Již stačil ztratit takových věcí, že by tím zásobil celý první stupeň. A to byla teprve půlka října. A já jsem měla v papírnictví otevřený účet a s Maruškou, tedy paní prodavačkou, jsme si tykaly už koncem září.

Abych nekřivdila tomu nebohému dítěti, Adam se opravdu snažil. Bylo patrné, že všechny ty ztráty jsou jaksi mimo jeho vůli. Často jsme společně vzpomínali na jeho spolužáka Pavlíka Ozkuse, kterého podobné problémy trápily celý loňský školní rok. Nakonec začal tvrdit, že mu věci kradou skřítkci. A trval na tomhle neuvěřitelném vysvětlení tak zaprputile, až Pavlíka jeho rodiče raději zapsali do jiné školy.

Dnes však obě děti přiběhly ze školy, oči navrch hlavy, a že prý přišly na to, kam všechny Adamovy věci mizí.

A tak jsem je nechala povídat.

Adámek začal zeširoka:

„Hned v geometrii jsem zjistil, že mi zase zmizelo kružítko.“

„Kam mi neustále mizí věci?“ zoufal si, ponořený až po ramena v aktovce.

Ve zbrusu nové aktovce, musím podotknout. Ta stará prostě záhadně zmizela.



Adam marně hledal kružítko, o němž si byl naprosto jistý, že ho ukládal do pouzdra, které teď leželo otevřené na stole. Kružítko v něm očividně chybělo. A na dno tašky se taky nevykutálelo.

Chlapec se vynořil z hloubi aktovky a znovu překontroloval obsah pouzdra. Také se chtěl vyhnout pohledu paní učitelky, která ovšem stále trpělivě čekala, až vyřeší svůj kružítkový problém.

„To nevadí, Adámku,“ ozvala se paní učitelka, když pochopila, že kružítko není k nalezení. „Patrně ti leží doma na stole, zítra si ho doneseš.“

Jenže Adámek paní učitelku sotva vnímal, strnule hleděl na pouzdro a nevěřil vlastním očím: bledě modré pero, které ještě před chvilkou odpočívalo v tomtéž poutku v prvním patře pouzdra jako obvykle, zmizelo.

Někdo si ze mě dělá legraci, pomyslel si Adámek a zamračeně se rozhlédl po třídě. Čekal, že se některému dítěti zaleskne jiskřička potměšilosti v očích. Avšak celá třída se skláněla nad svými sešity a kružítky rýsovala úhledné kruhy na prázdné stránky.

Když Adamův pohled přilákal droboučký pohyb u aktovky Aničky Koblížkové, oči se mu rozšířily údivem.

Schovaní za Aniččinu růžovou aktovku se o jeho modré pero přetahovali dva skřítki!

A k tomu všemu u malých skřítků nožek, oblečených do legračních ponožek, leželo i ztracené kružítko. Ponožky prvního skřítky zdobily barevné bambulky a ta stejná bambulka se otrásala na špičce skřítkovy čepičky, jež na jeho zrzavých vlasech sotva držela.

Nebylo divu.

Se skřítkem se zrzavými vlasy totiž cloumal druhý skřítek, jehož tmavé vlasy, rozčuchané jako nepodařená otýpka slámy, se po stranách zdály být nepatrně ožehnuté. Jeho ponožky zdobily díry místo bambulek. A těmi dírami koukaly umouněné palce. Na zádech mrňavého uličníka seděl vak a výmluvné vybouleniny nenechaly Adama na pochybách, že je napěchovaný ztracenými věcmi dětí.

Oba skřítki urputně bojovali a zdálo se, že se vůbec nestarají, co se děje kolem nich. Když však černovlasý skřítek zabloudil pohledem k vykulenému chlapci, poznal, že je odhalen, pustil kořist a v mžiku zmizel.

Zrzavý skřítek se na Adámka usmál, zamával ručkou, pak srovnal modré pero úhledně vedle kružítky, bravurně vyšvihl pukrlátko a zmizel stejně tajemně jako ten první skřítek.



„Adámku?“ ozvalo se od tabule.

Paní učitelka si všimla vyjeveného Adama a vrátila jeho pozornost ke geometrii. Adámek pomalu sebral modré pero i ztracené kružítko ze země, otevřel sešit a jako ve snách se přidal k ostatním dětem v kroužení po papíře.

„Tak ve škole máme dva skřítky,“ dovykládal Adámek.

Magdalénka, aby rozptýlila mé pochybnosti dřív, než je vyslovím, s vykulenýma očkami rychle povídala:

„Já jsem toho hodného skřítku měla ve skřínce. Opravdu!“ A kývala hlavičkou, až se jí cůpky míhaly kolem zrzávajícího obličeje.

„Čekal tam na mě, aby se mi představil,“ dodala hrdě.

Významně pohlédla na bratra. Byla to jasná výzva, ale Adam zůstal potichu, a tak Magdalénka povídala dál: „Jmenuje se Literka a ten druhý, ten zlobivý, se jmenuje Pidišpín. Bere dětem školní potřeby a úkoly a živí se kradenými svačinami. A prý si na Adámka zasedl.“

„Tak skřítku,“ pozvedla jsem obočí. „No takový zasedlý skřítek by vysvětloval hodně věcí, že Adámku?“

„Literka mi vrátil pero i kružítko, podívej,“ řekl Adámek, když vytahoval z aktovky pouzdro jako nezpochybnitelný důkaz. „A dneska se mi vůbec nic neztratilo.“

To byl ovšem argument!



SAŇ VĚRUŠKA A KÝCHACÍ PRÁŠEK



Dnešek byl doopravdy prapodivný.

No posudte sami.

Začalo to jako obyčejný krásný podzimní den. Těšila jsem se na odpoledne, že si s dětmi vyrazíme ven a užijeme si trochu toho podzimního sluníčka. Nachytáme nějaký ten vitamín D, chápete.

Zkazila to ovšem hned na začátku odpoledne paní ředitelka, která mi v telefonu nesmlouvavě přikázala, abych se ihned dostavila do školy. Mé děti prý provedly něco neslýchaného.

Takže jsem se pak s dětmi opravdu setkala v ředitelně, načež jsem byla zpravena o těch „neslýchanostech“.

Abych vás neobtěžovala všemi skandálními detaily, zkrátím to:

Paní ředitelka našla mé děti celé špinavé na chodbě dlouhé minuty po začátku vyučování. A jako vrchol všeho Adam v ruce třímал propálený sešit.

„Do matematiky!“ zdůraznila paní ředitelka.

„No jen se podívejte,“ pravila na závěr a triumfálně položila Adámkův poničený sešit na stůl.

„Co s tím hodláte dělat?“

V tom sešitu skutečně zela černá propálená díra.

Paní ředitelka zřejmě očekávala, že nyní bych měla výchovně zapůsobit já. Otočila jsem se tedy na své děti a co možná nejpřísnějším hlasem pravila: „Děti, ve škole si nehrajte se saní!“

A pak už jsem se rozhodla, že jsme ve škole pro dnešní den strávili času až až. Vzala jsem své překvapené děti a rozloučila se s vyjevenou paní ředitelkou.

Děti vedle mě cupitaly poněkud zaraženě a roztály až doma nad horkým kakaem s maršmelouny.

„Mami!“ řekla Magdalénka a usrkla kakaa.

„Ve školním sklepě žije saň a jmenuje se Věruška!“ pokračovala a zdálo se, že kdyby tu informaci v sobě tutlala ještě o vteřinu déle, vypadly by jí oči z důlku.

„Ježkovy oči, nepředbíhej!“ skočil Magdalénce do řeči Adámek. „To musíme pěkně od začátku.“

„Dobře, tak povídejte,“ nechala jsem děti mluvit a usadila jsem se, připravena na smršť novinek.

Adámek začal:

„Takže dneska ráno jsem šel do školy odhodlaný uchránit všechny svoje věci před nenechavými pazourky drzého Pidišpína.“

„Věděl jsem, že ve škole musím být ostražitý,“ pokračoval Adámek. „Tak jsem si přitiskl aktovku s úkoly a svačinou k sobě. A pak jsem uslyšel zklamaný výkřik o dvě skříňky dál!“

„To byl Kubík,“ objasnila mi Magdalénka. „Byl tak nešťastný! Prý ráno na vlastní oči viděl, jak mu maminka dává do aktovky puding, a teď byl fuč. Navíc byl s piškoty,“ soucitně dodala.

„Bylo hned jasné, že si Pidišpín obstaral lahůdkovou snídani,“ vysvětlil Adámek. „Rozhlédl jsem se, zda ho někde nezahlednu, ale po Pidišpínovi nebylo ani stopy.“

A pak Adámek vyprávěl dál a jen občas jej přerušila Magdalénka.



Adámek viděl Magdalénku, spořádaně přezutou a vyslečenou z bundy, jak si přidřepla u své skříňky a kývala hlavičkou, až jí čůpky poskakovaly. Pak se zvedla a Adámek na malinkou chvíli zahlédl Literku.

Aspoň že dá na Magdalénku pozor, pomyslel si Adámek.

V tu chvíli mu s hlasitým plesknutím něco přistálo ve vlasech. A když si to chtěl sundat, mezi prsty mu ulpělo cosi mazlavého. Nedůvěřivě si prohlížel světle žlutou hmotu s kousky čehosi, co hodně připomínalo piškot. A ano! Byl to Kubíkův ztracený vanilkový puding.

Zvedl hlavu a tam na něj dělал dlouhý nos Pidišpín.

„Ty jeden!“ pohrozil mu Adam a pro sebe si dodal: „Dneska mě nepřekvapíš, jsem na tebe připravený.“

A zatímco si jednou rukou vytíral puding z vlasů a druhou si zouval boty, chtě nechtě musel odložit aktovku. Ani ne tak kvůli botám, ale hlavně kvůli bundě, která se

s aktovkou na zádech opravdu nedala vysvléct. Brašnu si tedy přitáhnul až k sobě a zahájil vysvlékačí operaci: nejprve zip – to by mělo být snadné. Jenže zip se v půlce zasekl, takže nešel rozepnout ani zapnout. Adámek se zipem chvíli zápasil, ale ničeho nedosáhl.

„Co teď? Nemůžu celý den sedět ve třídě v bundě,“ brblal si Adámek.

Nedalo se nic dělat. Přitáhl si aktovku ještě blíže k nohám, rozhlédl se, zda nikde nečíhá Pidišpín, a začal si bundu sundávat: nejprve jeden rukáv, pak druhý rukáv, to šlo hladce.

A nakonec bundu přetáhnout přes hlavu.

Takové riziko, úpěl v duchu.

Už to skoro bylo. Vtom se mu pramen vlasů zadrhl v zipu, zrovna když měl hlavu zamotanou uvnitř bundy.

„Zpropadený zip,“ ulevil si Adámek a snažil se svoje vlasy opatrně osvobodit, což pár chvil zabralo.

Konečně se však vysoukal z hlubin podzimní bundy na denní světlo.

Hned kontroloval aktovku.

Na první pohled se zdála v pořádku, jenže na ten druhý si všimnul pootevřeného zapínání. Hrklo v něm, jelikož mu bylo hned jasné, kolik uhodilo. Horečně prohlížel obsah.

„Ale ne!“ řekl. Sešit do matematiky s úkolem zmizel.